

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

ΙΘ'

ΛΥΣΙΣ

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ πύργου ἐνώπιον τῆς οἰκογενείας ὅλης συνηγμένης ἐπὶ τὸ αὐτό, ὁ συμβολαιογράφος Μελεζῶ ἔδιδε λόγον τῶν διαφόρων ἐργασιῶν αἵτινες εἶχον ἀνατεθῆ εἰς αὐτόν. Τὸ παθητικὸν τοῦ μαρκησίου εἶχεν ἐντελῶς ἐκκαθαρισθῆ πληρωθέντων τῶν χρεῶν, συμβόλαιον δὲ συνεταρισμοῦ τοῦ Γεωργίου Καρβαγὰν καὶ τοῦ Ὀνωρίου Κλαίρεφον ἐξησφάλιζε τὰς ἐν τῷ Μεγάλῳ Πηλωρυχείῳ ἐργασίας. Ὁ υἱὸς τοῦ Καρβαγὰν γενόμενος συντάιρος, διώρισε διευθυντὴν τῶν ἐργασιῶν ἀνθρωπὸν τινα τῆς ἐκλογῆς του. Τὰ δὲ κέρδη ἐμελλον νὰ διανεμῶνται ἐξ ἴσου, ὁ μὲν μαρκήσιος ἐπὶ τῇ καταβολῇ τοῦ καταστήματος, ὁ δὲ Γεώργιος ἐπὶ τῇ καταβολῇ τῶν κεφαλαίων.

— Σὰς παρακαλῶ, κύριε μαρκήσιε, μὲ συγχωρεῖτε ἐὰν βιάζωμαι νὰ κανονίσω ὅσας αὐτὰς τὰς ὑποθέσεις, ἀλλ' ὁ κύριος Γεώργιος ἀναχωρεῖ αὐρῖον, καὶ τότε...

— Ἀναχωρεῖ; εἶπεν ἡ θεία Ἰσαβέλλα ἐρηγνυομένη. Καὶ ποῦ πηγαίνει;

— Δὲν εἰξεύρω, δεσποινίς.

— Μὰ τί μανία τον ἔπιασε αὐτὸν τὸν ἀνθρωπὸν νὰ θέλῃ νὰ ταξιδεύῃ;

— Μὰ τί θέλετε, δεσποινίς, νὰ κάμῃ ἐδῶ; Διέρρηξε πᾶσαν σχέσιν μὲ τὸν πατέρα του, ἔκαμιν ἐχθροὺς ὅλους ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἠλπίζον νὰ λάβουν κανὲν κόκαλον νὰ το γλύφουν, καὶ ἀπέτυχον τώρα μὲ τὸν συμβιβασμὸν τοῦτον. Καὶ ἐγὼ καὶ ἡ κυρία Μαλεζῶ, οἱ ὅποιοί τον θεωροῦμεν ὡς παιδί μας, δὲν εἰξεύρετε πόσον λυπούμεθα, ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ νὰ τον ἀποτρέψω, διότι βλέπω ὅτι ἡ ἀπόφασίς του εἶνε γενναία καὶ συνετή.

— Καὶ διατί τάχα γενναία; καὶ διατί τάχα συνετή; εἶπεν ἡ γηραιὰ νεάνις ἀπειλητικῶς.

Ὁ συμβολαιογράφος μετὰ ψυχρότητος ἀπεκρίθη:

— Διότι ὁ κύριος Γεώργιος Καρβαγὰν ἔχει λόγους, τοὺς ὁποίους δὲν δύναμαι νὰ ἀποκαλύψω.

Ἡ Ἀντωνία, καθημένη πλησίον τοῦ παραθύρου, ἀφῆκε τὸ κέντημά της ἐπὶ τῶν γονάτων της, καὶ τὰς χεῖρας ἔχουσα ἀκίνητους καὶ τὰ ὄμματα ἡμίκλειστα ἐφαίνετο ὑπνώτουςα, ἀλλ' ὅμως δὲν ὑπνωττεν, ὁ νοῦς της ἀνέτρεχεν εἰς τὸ παρελθόν, καὶ ἀγῶν δεινὸς συνήπτετο ἐν τῇ καρδίᾳ της.

Φωνὴ τῆς θείας Ἰσαβέλλας ἀπέσπασε τὴν Ἀντωνίαν ἀπὸ τῶν διαλογισμῶν της. Ὁ μὲν Ροβέρτος καὶ ὁ Κροϊμενίλ μετὰ τοῦ Μαλεζῶ ἦσαν ἔξω, ἡ δὲ γηραιὰ κόρη συνδιελέγετο μετὰ τοῦ γαμβροῦ της.

— Νὰ σου εἰπῶ λοιπόν, ἡγαπητέ μοι ἐὰν ἤμουν τριάντα ἔτη νεωτέρα, σοῦ ἐγυῶμαι ὅτι θὰ συνεβίβαζα τὰ πράγματα καὶ θὰ τον ἐκατάφερνα νὰ μείνῃ ἐδῶ μαζί μας!

— Ἐλα δά, θείτσα, καὶ μὴ παραφέρεσαι τόσον.

— Παραφέρομαι διὰ νὰ ἀντισταθμίσω τὴν ἀπάθειαν τῶν ἄλλων, εἶπε μετὰ μεγάλης φωνῆς ἡ θεία Ἰσαβέλλα.

— Μὰ γιὰ νὰ σοῦ εἰπῶ, θείτσα, τὸ ἔξεύρεις, ὅτι μου ἐξάλισες τὸ κεφάλι, καὶ θὰ ἔξυπνίσῃς καὶ τὴν Ἀντωνίτσα;

— Κοιμάται!... καὶ εἶνε δυνατὸν;... ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ εἶνε ταραγμένη τοῦλάχιστον σὰν ἐμένα; Καὶ ἐγὼ τὸ ἀνάθρεψα αὐτὸ τὸ κορίτσι! Τὴν ἡμέραν τῆς δίκης ἡ συγκίνησίς της ἦτο πολὺ μεγαλητέρα. Ὅσον ἦτον ὁ κίνδυνος «μέσα τῆς Μαριᾶς ὁ υἱός», ἐπέρασεν ὁ κίνδυνος; «ὄξω τῆς Μαριᾶς ὁ υἱός».

— Ἀδελφῆ μου!

— Ἐγὼ «ἐγεννήθηκα σὲ ξέσκεπο σπίτι», καὶ «ὅ τι ἔχω ἔς τὴν καρδιά μου τὸ ἔχω καὶ ἔς τὰ χεῖλη».

— Καθὼς ἐκατάλαβα, ἀδελφῆ μου, τὸν νέον αὐτὸν τὸν ἀγαπᾶς περισσότερο ἀπὸ ἡμᾶς!

— Ἀμὲ πῶς τάχα; καὶ δὲν ἔχω δίκαιον; Τί μας ἐχρεώσται ὁ νέος, καὶ μας ἔδωκε τὰ πάντα! Μὰ τί ἀνόητος ὅπου εἶμαι καὶ χαλῶ τὴν καρδιά μου!

Ἡ Ἀντωνία ἐκινήθη ὀλίγον, ἡ δὲ θεία παρευθὺς ἐσιώπησε,

— Ἐπῆγαν ἔξω οἱ κύριοι; Εἶμαι καταμουδιασμένη, ἄς σηκωθῶ νὰ περιπατήσω ὀλίγον.

Καὶ ἐξελθοῦσα κατέβη τὴν κλίμακα. Ἐν ᾧ δὲ περιεπάτει ἤκουσεν ὀπισθὲν της τὴν θείαν λέγουσαν πρὸς τὸν μαρκήσιον:

— Λέγετε σεῖς ὅ τι θέλετε... μὰ ἐγὼ αὐτὰ δὲν τα χωνεύω. Κύτταξέ την πῶς συργιανίζει κάτω μὲ ἓνα καμάρι καὶ μὲ ὑπερηφάνειαν καὶ μὲ μίαν ἀπάθειαν! Τί νὰ εἰπῶ καὶ ἐγὼ δὲν εἰξεύρω. Ἡ εἶνε τυφλὴ καὶ δὲν βλέπει πῶς ὁ νέος αὐτὸς μαραινεται ἀπὸ τὸν ἔρωτα ἢ εἶνε πέτρα ἢ καρδιά της. Νὰ κ' ἐγὼ!

Μειδιάμα καταστελλόμενον ἀνεφάνη ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς Ἀντωνίας, ὅτε ἤκουσε τὰς τελευταίας λέξεις τῆς θείας, καὶ τὸ πρόσωπόν της ἐφωτίσθη ὡς τοπεῖον χρυσοῦμενον ὑπὸ ἠλιακῆς ἀκτίνος.

Ἐλθοῦσα πλησίον τῶν περιπατούντων ἀνδρῶν, ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ Μαλεζῶ, καὶ ἀνεπαισθήτως ἐξεστόμισε τὸ ὄνομα τοῦ Γεωργίου. Ὁ συμβολαιογράφος, ὡς ἐὰν ἤθελεν ἀφορμὴν ἵνα ἀποκαλύψῃ τὰ σχέδια τοῦ νεαροῦ φίλου του, εἶπε πρὸς αὐτὴν διαφόρους λεπτομερείας. Ὅτι ὁ Γεώργιος ἐμελέτα νὰ ἐγκατασταθῇ ἐν Παρισίοις ὅπου ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ καθέξη θέσιν ἐξέχουσαν ἐν τῷ δικηγορικῷ σταδίῳ. Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ἤθελε νὰ ἐκτεθῇ βουλευτῆς ἀλλ' ἦτο βέβαιος ὅτι, ὅταν ἀποφασίσῃ, θὰ ἐπιτύχῃ πληρέστατα.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

Εἰς τὸ προσέχες:

Μ' ΑΓΑΠΑΙ; ΔΕΝ Μ' ΑΓΑΠΑΙ...

Ἐκ τῶν τοῦ Catulle Mendès

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

ΛΒ'

Τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν ὀριστικὴν συνδιάλεξιν, ἣν ὁ κύριος Λεκὸκ ἔσχε μετὰ τοῦ Πιεδοῦση ἐντὸς τοῦ ἐνδικαιτήματός του ὡς Ναβάβ, ὁ κύριος καὶ ὁ πιστὸς αὐτοῦ πράκτωρ εὕρισκοντο ἔτοιμοι δι' ἐκδρομὴν.

Τὸ πᾶν εἶχεν ἀποβῆ κατ' εὐχὴν, ἵνα ἐγκαταλείψωσι τὸ «Μέγα Ξενοδοχεῖον» καὶ νὰ περιβληθῶσι τὰ ὑπὸ τοῦ ἰκανωτέρου τῶν ἀστυνομικῶν ἀνιχνευτῶν ἐκλεχθέντα πρόσωπα.

Ἡ σύλληψις τοῦ σχεδίου ἦτο ἀρίστη, ὁ δὲ Πιεδοῦσης ἦτο ὁ μόνος καταλλήλος, ὅπως ἐκτελέσῃ μετὰ νοημοσύνης καὶ ταχύτητος τὰς διαταγὰς τοῦ ἀρχηγοῦ του.

Τῇ ἐπαύριον τῆς διὰ τὴν Ἀβρὴν προσποιητῆς ἀναχωρήσεως, ὁ Ναβάβ εἶχε μεταμορφωθῆ εἰς ἀντιπρόσωπον ἐμπορικοῦ οἴκου καὶ ὁ μαῦρος αἰκονόμος εἰς πλανόδιον πωλητὴν.

Ὁ Ζαφέρ, ἀρχὸν τῆς Βαχώρας, ὠνομάζετο ἤδη Ἀριστείδης Σαλουμῆ, ὁ δὲ Ἄλῆς, Πέτρος Παλαδρού.

Ἀμφότεροι ἦσαν κάτοχοι ἐγγράφων ἐν τάξει, ἐγγράφων ἐπιβεβαιούντων ὅτι ὁ κύριος Ἀριστείδης Σαλουμῆ ἀντεπροσώπευε τὸν ἐμπορικὸν οἶκον Ράφσον καὶ Γένκενς, διὰ τὴν πώλησιν τῶν οἴνων, καὶ ὅτι ὁ Πέτρος Παλαδρού, γεννηθεὶς εἰς Βουργ-δ'-Ὀαζὰν τῆς ἐπαρχίας Ἰζέρ, εἶχε τὴν ἀδειαν νὰ περιφέρηται καθ' ὅλην τὴν Γαλλίαν πωλῶν ἐμπορεύματα διάφορα.

Οὐδὲν, οὔτε εἰς τὰ πρόσωπα, οὔτε εἰς τὰ ἐνδύματα, οὔτε εἰς τοὺς τρόπους, εὕρισκετο εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἐν τοῖς διαβατηρίοις αὐτῶν ἀναφερόμενα χαρακτηριστικά.

Ὁ Πιεδοῦσης ἀπεμιμήθη ἐπιτυχῶς τὴν στάσιν, τὴν φυσιογνωμίαν, καὶ τοὺς τρόπους ὀρεσιβίου τοῦ Δελφινάτου.

Εἶχεν ἄλλοτε ὑπάγει μὲ μυστικὴν ἀποστολὴν εἰς Γρενόβλην, καὶ ἐγνώριζεν ἀρκούντως τὸν τόπον, ἵνα δύνηται ἐν ἀνάγκῃ νὰ ὀμιλῇ περὶ αὐτοῦ.

Ἐγίνωσκεν εἰς τὸ ἄκρον τῶν δακτύλων τὰς τιμὰς τῆς κλωστῆς, τῶν βελονῶν, τῶν ἰνδομεταξίνων ρινομάκτρων καὶ τοῦ ταχυδρομικοῦ χάρτου. Ἐγίνωσκε μάλιστα εἰς τὸν αὐτὸν σχεδὸν βαθμὸν τὴν τέχνην τοῦ πωλεῖν, καὶ τὴν ἔτι δυσκολωτέραν τέχνην, τοῦ νὰ κάμῃ τούς ἀνθρώπους νὰ φλυαρῶσιν, οὐδόλως δ' εὕρισκετο εἰς ἀμηχανίαν, προκειμένου νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς ὑπη-